

POLITIA

REVISTA POLIȚIENEASCĂ

ANUL VI

IUNIE 1925

NRUL 6

DIRECTOR: GEORGIU CHENDI

SUMARUL:

1. Spre adevăratul remediu . . . . . O. GHIBU
2. Conduita ofițerilor de poliție . . . . . I. ILIESCU
3. România mare și poliția sa. . . . . A. WELTZER
4. Școala superioară de poliție din Roma . . . . . C. OTTOLENGHI
5. Un criminal celebru: Iacob Reinitz . . . . . N. BANU
6. Cea din urmă execuție capitală în Moldova . . . . . S. B.

Informațiuni. Lucruri mici din lumea mare. Buletinul de urmărire.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, STRADA BĂII No. 3

ABONAMENTE:

- Pentru bănci, birouri, societăți și comercianți . . . . . 1000 lei**
Pentru autoritățile urbane . . . . . 500 lei
Pentru autoritățile rurale . . . . . 300 lei
Pentru funcționarii de poliție . . . . . 100 lei
Pentru toate celelalte autorități precum și ediția de lux 1000 lei

Abonamentele și reclamele se plătesc înainte

Spre adevăratul remediu

Lucrurile, cari s'au petrecut mai recent în țara noastră, au scos la iveală deplorable stări morale: înalți slujbași ai statului, acuzați de corupție și grave incorectitudini, au fost deținuți și depuși la Văcărești în închisoare.

Este adevărat, că și în alte țări se petrec fapte cari se pot asemăna cu aceste, ceea ce se petrece la noi însă dela războiu încoace, pare totuși a fi întrecut orice măsură. Căci dacă aiurea se fac incorectitudini, autoritățile le dau sancțiunile cuvenite. Cei vinovați sunt pedepsiți, iar pedeapsa lor servește de exemplu celor cari ar mai păcătui în viitor. La noi însă lucrurile după un timp oarecare se mușamalizează și vinovații scapă teferi, sfidând lumea naivă din jurul lor. Fie că îi conștientizezi pe cei cari sunt chemați să-i judece, fie că îi ameninți cu destăinuirii compromițătoare, — fapt e: că aproape în totalitatea cazurilor, hoții și excrocii mari au scăpat cu fața curată. Cei inițiați în taina lucrurilor vorbesc de funcționari cari se lasă mituiți și citează chiar exemple de înalți demnitari, cari ieri-alaltăieri „împuşcau francul“ și azi dispun de averi fabuloase, pe cari este exclus să le fi putut câștiga pe cale onestă.

Intr'adevăr, în privința aceasta țara noastră a bătut recordul și oricâte progrese de ordin politic sau economic să fi făcut ea în anii din urmă, decăderea morală le întrece pe toate.

Așa cum merge azi, nu mai merge! căci astfel de căi duc la dezastru sigur. Dar atunci care e soluția?

Eu cred că una singură: emanciparea funcționarilor de sub povara sărăciei și a influențelor partidelor politice.

Guvernul va trebui ca, înlăturând din slujbele mari și mici pe toți nevrednicii și incapabilii, ca scoțând funcționarii astfel selecționați de sub influențele nefaste ale politicianismului, să-și creeze o pleiadă de funcționari conștienți, harnici și cinstiți.

Guvernul trebuie să înțeleagă, că organismul unui stat are în prima linie nevoie de un aparat, care să funcționeze fără greș, până în cele mai mici detalii, și că acest aparat îl formează: funcționarii.

În consecință să-i pregătească, să-i selecționeze și plătindu-i cum se cade, să le asigure pe lângă pâinea onestă de fiecare zi și bătrânețele, printr'o pensie suficientă. Pentru că un funcționar, care are o leafă din care poate face față lipsurilor de toate zilele, și care știe că la bătrânețe, când nu va mai putea lucra, va putea trăi din pensia lui și că în caz de moarte înainte de vreme, familia lui se va bucura deasemenea de o pensie onorabilă, — un astfel de funcționar nu se va gândi să fure sau să frusteze statul, ci își va dedica toate puterile pentru binele public, ridicând țara în mod real.

Cu funcționari asigurați în acest fel, țara va avea nevoie de o administrație și poliție mai redusă, de o justiție mai puțin numeroasă și și de — temniți mai puține.

Dacă guvernarea noastră ar înțelege acest lucru atât de simplu și ar avea curajul să-l înfăptuiască, ar rezolva nu numai enorma criză financiară, — căci vedem cum de ani de zile, din cauza funcționarilor abuzivi sau neglijenți, ne sboară în aer depozitele de alimente și de muniții și atâtea alte bogății naționale, — ci și criza socială, și mai ales cea morală. Cu mentalitatea de astăzi însă, care nu urmărește îmbunătățirea reală a situației morale a funcționarilor prin asigurarea lor materială, mergem din rău în mai rău. Căci numărul abuzurilor se sporește din an în an și din zi în zi, pagubele cresc și ele, și nici cel mai echilibrat buget, din câte e în stare să înjghebeze pe hârtie Ministrul de finanțe, care crede că viața unei țări se reduce pur și simplu la bani — nu este în stare să tămăduiască nimic din aceste rele organice.

Se va putea spori oricât numărul polițiștilor, al jandarilor și al magistraților, — el totuși nu va fi nicicând destul de mare.

Singura scăpare, după cum am mai spus, e în emanciparea funcționarilor de sub povara sărăciei și a influențelor partidelor politice.

Onisifor Ghibu,
profesor universitar, Cluj

Conduita ofițerilor de poliție

Din rapoartele și comunicările ce sosesc la parchete aflăm, că sunt unii ofițeri de poliție judiciară, mai ales dintre jandarmii dela sate, cari în conduita lor cu particularii sunt aspri și brutali cu cei mici și în special cu sătenii. Intrebunțează în mod obișnuit cuvinte și gesturi, cari îi necinstesc mai mult de cât așa zisele ultragii, pe cari însăși le provoacă și pe cari nu se sfiesc să le inventeze chiar, ori ca răzbunare, ori atunci, când se văd reclamați și se știu vinovați. Procesele verbale de ultragii, cu cât sunt mai dese, cu atât dau o notă mai rea autorului lor, desemnându-l ca lipsit de calm, răbdare și moderațiune, adecă de însușirile necesare unui bun ofițer de poliție judiciară. Un bun funcționar, chiar dacă s'ar arăta sever, sau dacă ar fi sever, cum însă severitatea nu exclude dreptatea și omenia, purtându-se cuviincios și cu demnitate, rare ori va fi ofenzat sau ultragiat.

Violențele din partea ofițerilor de poliție judiciară, fiind aspru pedepsite de codul penal, nu sunt justificate sau scuzate nici chiar de purtarea necuviincioasă a persoanelor cu cari vin în contact în îndeplinirea misiunii lor. Ofițerului de poliție, având la îndemână mijloacele pe cari i-le pune legea la dispoziție, nu-i este permis a recurge la mijloace violente, nici chiar atunci când se crede sau când este ultragiat.

Totașa primim plângeri și din partea publicului, ba chiar și a autorităților, că unii ofițeri de poliție judiciară nu numai în relațiile cu particularii, dar chiar și cu subalternii lor sunt aroganți și au atitudini provocatoare. În rapoartele oficiale de multe ori trec peste limitele impuse de demnitatea funcțiunii recerută, dând frâu liber simpatiilor sau antipatiilor subiective, crezând că prin aceasta își arată înalta lor personalitate și puterea funcțiunii ce ocupă.

Ofițerul de poliție judiciară, ca și magistratul în activitatea oficiului său, trebuie să fie demn, serios și obiectiv, mai presus de orice patimi. Când serviciile sale sunt aduse în numele justiției mai ales, nu-i este permis sub nici un motiv să fie pătimaș și să-și manifeste ura.

Nu poate uza niciodată de puterea și influența funcțiunii ce i-o încredințează Statul, pentru a se răzbuna, nici pentru a face pe alții să-și simtă puterea.

Și dacă dela toți funcționarii României se cer aceste calități, ele se cer mai ales dela aceia cari sunt în slujba justiției, și se cer mai mult ca oricând: astăzi, în vârtoarea îngrozitoare de păcate și patimi a zilelor noastre.

Astăzi, după războiul mondial, suntem chemați și suntem datori cu toții să fim înainte-mergătorii curățirii moravurilor sociale pe toată linia, dar mai ales într'ale justiției. Suntem în slujba țării, a poporului și a oamenilor năcăjiți, oricine ar fi ei. Noi suntem pentru dânșii și nu ei pentru noi. Necazurile părților și purtarea lor față de noi, în nici un caz nu este permis să ne influențeze calmul și obiectivitatea în nici o direcțiune.

Cuvântul meu se îndreaptă cu deosebire către cei tineri și fără experiență mai mare de viață, cari în urma impulsivității, inerente etății lor tinere, pot să treacă mai ușor peste limitele, pe cari cei așezați în vârstă le observă foarte ușor. Și cred că orice ofițer de poliție judiciară se va năzui să urmeze aceste sfaturi, spre a evita să dea ocazie șefilor parchetelor, procurorilor și șefilor lor superiori, ca să-i raporteze pentru a se lua măsurile legale contra celor culpabili.

I. I. Iliescu,
Primprocurator, Parchetul Trib. Sibiu.

România mare și poliția sa

România, după războiul mondial, și-a mărit considerabil atât teritoriul cât și populația. Dintr'un stat mic, cu aproximativ 140.000 kilometri pătrați și cu o populație de $7\frac{3}{4}$ milioane de locuitori, a devenit un stat mijlociu cu 270.000 kilometri pătrați și 16,3 milioane de locuitori...

România mare, visul tuturor patrioților, s'a împlinit.

Structura națională și politică a statului nu este uniformă. Provinciile alipite (Transilvania, Banatul, Bucovina și Basarabia) conțin contingente mari de popoare vorbind limbi streine, mai ales unguri, ruteni și germani. Constituția statului român este democratică, iar administrația țării este o imitație a celei franceze. România mare se împarte în județe, în fruntea cărora se află prefectii. Județele se împart în plăși cu un administrator în frunte. Se deosebesc, ca și la noi, comune urbane și rurale.

Temelia justiției în România veche o formează Codul Napoleon, care a fost adoptat aproape neschimbat.

Judecătorii sunt inamovibili. Pedepsa cu moartea și bătaia sunt suprimate ca pedepse *juridice*.

România poate fi numită un stat polițienesc prin excelență. Dacă observăm aparatul polițienesc pe care l'a înființat aceasta țară democratică, ne credem, fără să vrem, reînțorși în Franța unui Fouché. Anumite întocmiri, ca: institutul comisarilor generali de pe acele vremuri, poliția politică centralizată și răspândită peste toată țara ca o rețea, cu imensul ei aparat invizibil, par a fi fost adoptate direct de acolo.

Guvernul nu s'a mulțumit cu o singură poliție, ci a înființat în noul regat două instituții polițienești: *Siguranța* și *Poliția*. Ambele sunt conduse de Direcțiunea Poliției și a Siguranței Generale din Ministerul de Interne dela București.

Siguranța

Siguranța, ca atare, exista și în România veche, însă importanța ei, pe atunci, era mult mai mică ca astăzi. Ea era un fel de poliție generală a țării, iar poliția administrativă îi era subordonată. Azi siguranța și poliția stau pe aceeași treaptă. În România mare Siguranța s'a transformat într'un instrument politic *ocult*. Menirea ei ar fi asigurarea păcii *interne* a statului, mai ales în teritoriul alipite. În cazuri de primejdii cari ar amenința existența Statului sau cari, după părerea guvernului ar periclita binele public: răscoale sau greve politice, etc., siguranței i-se dă mână liberă în întrebuintarea mijloacelor de oprimare. Astfel de ex. o grevă de lucrători din Cluj, în dosul căreia se presupuneau uneltiri comuniste, a fost pur și simplu reprimată prin bătăi în ade-văratul sens al cuvântului.

Toate problemele poliției de stat, inclusiv delictele de presă, dreptul de întrunire și de asociație, se țin de siguranță. Deasemenea urmărirea faptelor criminale dăunătoare intereselor statului, ca de ex. falsificarea monetelor. În toate celelalte cazuri criminale grave ea nu numai că este autorizată, dar este datoare chiar să intervină în caz de pericol. De obicei însă ea lasă poliției urmărirea, întrucât afacerea nu implică crime internaționale. Siguranța își desfășoară principala sa activitate ca poliție politică. Ea face controlul granițelor și a străinilor și supraveghează mișcările comuniste și iredentiste. În teritoriile alipite existența ei e mult mai simțită de către populație, decât în vechiul Regat. În tendința de a preveni dezordinele, ea exercită un control foarte sever asupra streinilor sau celor de limbă străină și mai ales asupra credinței lor politice și naționale. Sentimentul de a fi veșnic observat, supravegheat și spionat de numeroasele organe ale poliției politice, apasă ca o greutate înăbușitoare asupra populației. „*Aici pereții au urechi*“. Din punct de vedere al organizației, Siguranța reprezintă o poliție politică împrăștiată ca o rețea peste toată țara, cu o putere executivă proprie. În capul ei stă un director general, în timpul de față Romulus Voinescu, cunoscut de experanțiști și care ține frânele strâns în mâini.

La Direcțiunea Generală din București se află și școala de poliție politică, în funcționarea ei nu se poate pătrunde.

Siguranța se împarte în 7 Inspectorate generale politice,

cari, ca întindere, corăspund teritoriilor Corpurilor de armată. Inspectoratele generale lucrează mână în mână cu autoritățile militare, mai cu seamă cu jandarmeria care este organizată cu desăvârșire militară. Criminalii politici sunt judecați de tribunalele militare și închiși în închisorile militare. Pe când vizitarea închisorilor civile se permite cu bunăvoință — ceea pe care am vizitat-o la Cluj, și care datează încă din timpurile unurilor, face o impresie excelentă — în cele militare intrarea nu e accesibilă.

Sub Inspectoratul General în orașele mai mari funcționează „Servicii speciale de siguranță“, cu un șef de serviciu în frunte, în orașele mai mici brigăzi de siguranță în frunte cu un șef de brigadă. Ca organe executive funcționează comisarii, subcomisarii, agenți, etc. Personalul siguranței e ne-uniformat. Funcționarii superiori, începând cu șefii de serviciu, după nouile regulamente ar trebui să fie licențiați în drept, deocamdată însă funcționarii, cari să corăspundă acestor condițiuni, nu sunt în număr suficient. În Timișoara d. ex. inspectorul general este un fost preot.

În Cluj, unde am stat mai multă vreme, am avut ocazia să-mi fac o idee de cum funcționează acest fel de autoritate. În frunte stă ca inspector general D-rul E. Bianu, un elev al D-rului Gross, înconjurat de mai mulți juriști. Centrul Cluj are un laborator dactiloscopic bine înzestrat, precum și un cazier. De Cluj se țin 6 servicii și 16 brigăzi de siguranță cu un personal de 800 oameni.

Poliția

Poliția administrativă e subordonată Siguranței. Poliția se ocupă cu toate afacerile administrative polițienești locale, cu excepția celor pentru binele public. Mai ales deci cu menținerea ordinii, pașapoarte, mișcarea populației, poliția de moravuri și cu orânduirea circulației. Pe lângă asta poliția e organul executiv al statului pentru îndeplinirea legilor și a regulamentelor, fiind în acest scop înzestrată cu putere penală. Limitele între activitatea siguranței și a poliției nu sunt totdeauna bine determinate. Ele se complectează și se ajută reciproc; unele afaceri (de înscriere și de pașapoarte) se lucrează de ambele instanțe, dar din puncte de vedere diferite. Orice strein trebuie să se prezinte personal la poliție și la siguranță, cel puțin în teritoriile alipite. În orașele mai mari sunt prefecturi de poliție cu un prefect de poliție în frunte. Prefectul de poliție este subordonat direct Ministerului de Interne. În orașele mai mici sunt poliții de orașe în frunte cu un polițai; aceste depind de șeful administrației. (Prefect.) Administrația poliției este destul de moale în vechiul Regat, dimpotrivă foarte riguroasă în teritoriile alipite. Mai ales în administrația poliției de circulație, de speculă ilicită și de moravuri am putut constata un regim foarte aspru. Nicăiri în teritoriile alipite nu se întâlnește o abatere exagerată dela tarifele fixate de autorități pentru birji sau prefurile consumului din restaurante. Contravențiunile se pedepsesc draconic.

Cu totul altfel stă însă treaba în vechiul Regat, d. ex. la București.

Autoritățile polițienești, pe cari le-am cunoscut din propria experiență, nu erau peste tot la același nivel. Personalitatea șefului, care stă în fruntea autorității, este hotărâtoare în privința aceasta. Standardul administrațiilor moderne europene n'a prea fost atins nicăiri, mai degrabă poate la Timișoara, unde în fruntea poliției stă excelentul prefect de poliție *D-rul Liuba*.

În urmă de tot stă capitala țării București, a cărei instituțiuni polițienești nu pot concura în nici un fel cu acelea ale altor capitale moderne, ba înzestrarea poliției criminale este chiar sărăcăcioasă și lipsită de toate mijloacele tehnice.

Mai ales Prefectura Poliției, o clădire veche, face impresia unei lipse de îngrijire de nedescris în părțile cari sunt mai puțin accesibile publicului, cum sunt de ex. închisorile poliției. Peste tot se aud plângeri, că mijloacele sunt insuficiente.

După cât se vede, poliția este copilul vitreg al statului, în ceea ce privește acordarea de fonduri și aceasta este și pricina pentru care în parte a rămas în urmă.

În întreagă România mare funcționarii polițienesci de toate gradele sunt plătiți mizerabil. Funcționarii mijlocii și mici sunt direct avizați la venituri suplimentare. S'a ajuns la mijloace foarte dubioase pentru a paraliza întrucâtva insuficiența salariului: reduceri și chiar mese gratuite în localuri publice etc. Poliție ieftină înseamnă poliție rea, și conduce la o corupție inevitabilă.

În același timp România dispune în straturile țărănești de un material omenesc excelent. Și acuma, înfățișarea exterioară a sergentului de stradă în hainele lui cafenii, și care pe lângă arma de serviciu mai poartă și bastonul polițienesc, nu este defavorabilă.

Buna ținută trădează pe vechiul soldat. Dar spoiala

plăcută nu poate înșela asupra lipsurilor interne ale corpului polițienesc. Solda mizerabilă împiedecă elementele bune de a se devota definitiv carierei de polițist. De cele mai multe ori sergenții sunt păsări călătoare, cari se ivesc toamna, când recolta s'a cules, iar primăvara întorc iarăși spatele poliției. De aceea e mereu lipsă de forțe efective în orașele mai mari: în Timișoara de ex. în locul numărului reglementar de 420 de oameni, sunt abia 180.

De o desăvârșire sistematică și temeinică nu poate fi vorba în asemenea împrejurări. Șeful cel mai capabil și insuflit de cea mai mere bunăvoință se vede aici în fața unei munci de Sisyph, care-i paralizează zelul de reformă.

(Deutsches Polizei-Archiv).

Albrecht Weltzer

Scoala superioară de poliție din Roma

Scoala superioară de poliție italiană e subordonată direct Direcției de Poliție și Siguranță Generală a Statului. Ea are un îndoit scop: didactic și tehnic.

Scopul didactic constă în cursurile teoretice; cel tehnic în practicarea următoarelor servicii:

a) centrala cazierelor dactiloscopice și serviciul de urmărire;

b) cercetările și adunarea indiciilor pentru poliția judiciară; și

c) cercetarea antecedentelor și antropologia recidiviștilor și a bănușilor.

Scoala mai are datoria de a prelucra chestiuni tehnice de poliție pentru diferitele autorități polițienesci cari i-se adresează. În acest scop școala are un laborator pentru experiențe și cercetări, un muzeu și o bibliotecă.

Conducătorul școlii este directorul, care în absență e substituit de un locțiitor.

Fiecare secțiune tehnică e condusă de un asistent. Directorul și locțiitorul său sunt și profesori la această școală. Asistenții trebuie să ia parte la cursurile științifice și tehnice, și să pregătească împreună cu docenții lucrările practice.

Directorul se alege dintre profesorii universitari sau dintre profesorii școlilor academice, el elaborează în special programul de studii al școlii. Locțiitorul și asistenții se aleg dintre funcționarii de poliție cari posedă capacitatea tehnică și pedagogică necesară. Numirea se face de Ministerul de Interne, la propunerea directorului. Cursuri regulate se țin pentru subcomisarii siguranței și pentru agenții de urmărire. Se pot ține însă și cursuri extraordinare pentru funcționarii specialiști, șefii și subșefii de serviciu din Siguranța generală și pentru grupuri speciale de funcționari de poliție.

Profesorii școlii, afară de director și locțiitorul acestuia, se numesc de către Ministerul de Interne din rândurile profesorilor universitari, ai magistraților, ai funcționarilor de administrație și de poliție.

Materiile de predare pentru subcomisarii sunt:

A) Materii tehnice:

1. Antropologie și psihologie, întrucât interesează poliția.
2. Afacerile judiciare.
3. Serviciul de urmărire.
4. Medicina legală în legătură cu activitatea poliției.

B) Materii juridice:

1. Activitatea poliției administrative.
2. Dreptul civil și penal, întrucât interesează poliția.
3. Științele sociale cu aplicarea lor la poliție.

Materiile de predare pentru agenții de urmărire:

A) Materii tehnice:

1. Practica poliției de urmărire.
2. Practica serviciului de identificare.
3. Noțiuni fundamentale de antropologie în legătură cu activitatea preventivă a poliției criminale.

B) Materii juridice:

1. Ramurile speciale ale poliției administrative.
2. Elementele dreptului penal și a sentințelor de condamnare aplicate la poliție.

Afară de profesorii ordinari, pot fi numiți pentru materii speciale și profesori extraordinari, dacă trebuința o cere. Profesorii trebuie să aibă aptitudinea de a conduce exercițiile și lucrările practice ale diferitelor grupe, în afară de orele de curs.

Cursurile, pentru subcomisarii țin de obicei 4 luni, acele pentru funcționarii de poliție 2 luni. Ministrul însă, dacă trebuința o cere, poate prescurta durata și programul de predare al cursurilor.

La începutul fiecărui curs directorul, împreună cu ceilalți profesori, trebuie să facă un program amănunțit a fiecărei materii în parte și să-l supună Ministrului spre aprobare. Apoi directorul veghează să se lucreze după acest plan. Durata cursurilor extraordinare se fixează de către Ministerul de Interne, în înțelegere cu directorul.

Elevii depun examenul de absolvire la sfârșitul fiecărui curs, în fața unei comisiuni compusă: dintr'un director general din Direcțiunea Generală a Poliției, din directorul școlii și din profesori specialiști.

Fiecare membru dispune, pentru fiecare materie, de 10 teze. Cine vrea să treacă examenul nu poate să aibă mai puțin de 16 puncte la fiecare teză. Protocolul și lista de examinare se înaintează Ministrului. De reușita examenului depinde numirea și înaintarea funcționarilor în poliție.

Un funcționar care se distinge prin foarte multe puncte, poate fi antedatat cu un an și primește o bursă pentru curs. Un funcționar de poliție (criminală) care în timpul cursului dovedește o aptitudine specială, primește un certificat dela director și poate fi antedatat și el cu un an ori i-se dă distincția necesară pentru obținerea titlului de „subinspector“. Funcționari inapți pentru acest curs însă, și acei cari nu vor să se supună disciplinei institutului, sunt eliminați de către Ministru, la propunerea directorului. Dacă un elev nu-și însușește cunoștințele necesare într'o materie, directorul comunică faptul Ministrului, care-l poate opri dela examen.

Serviciul de identificare cuprinde 2 secțiuni:

a) Controlul general al cetățenilor și al străinilor, care e ținut după indicațiile speciale ale Ministrului.

b) Pregătirea metodelor pentru serviciul de identificare și supravegherea serviciului de informațiuni al guvernului.

Acestui din urmă serviciu îi e atașat un asistent dela serviciul de informațiuni. Funcționarii serviciului de informațiuni se aleg dintre funcționarii de poliție criminală. În laborator se pregătesc toate studiile personale antropologice și biografice, și se iau toate măsurile de tehnică criminală. De aci pornesc toate legăturile cu autoritățile, tribunalele, închisorile, armata, etc., pentru a se completa cât mai bine materialul asupra recidiviștilor.

Directorul școlii superioare este răspunzător de disciplina personalului care îi e subordonat. El înștiințează Direcția Generală a Siguranței Publice de tot ce prezintă interes în institut. El redactează regulat informațiunile personale și revista poliției, iar la sfârșitul anului le scoate sub forma de buletin care conține și mișcările științifice polițienesci.

Planul de administrație al institutului, a serviciului de recunoaștere, fotografiei și propunerii este supravegheat și aprobat de direcția Poliției și Siguranței Generale, care întține această școală superioară.

Prof. Ottolenghi (Roma).

Un criminal celebru: Iacob Reinitz

După o instrucție de 18 luni, după ascultarea a mai bine de 150 de martori și după reconstruirea a 6 crime, senzaționalul proces al celebrului criminal Iacob Reinitz, acuzat de 6 omoruri, care a pasionat presa întregului continent, — în sfârșit — a fost desbătut în fața tribunalului din Satu-Mare în zilele de 27 Aprilie—2 Mai a. c.

Gheorghe Pop dr. procuror

În actul de acuzare Iacob Reinitz este făcut vinovat în fața justiției românești numai de un singur omor, comis asupra tovarășului său de afaceri: Hermann Gross din Careii-Mari.

De celelalte crime Iacob Reinitz va răspunde în fața justițiilor din țările vecine: Cehoslovacia și Ungaria, unde se bănuște că ar fi săvârșit celelalte crime.

Senatul tribunalului a fost format din d-l Francisc Erdöss, președinte, și d-nii

Valer Marcuș și Iosif Dimitriu judecători. Acuzarea a fost susținută de d-l procuror Gheorghe Pop, iar apărarea de avocații: dr. Ludovic Borghida și dr. Titus Demian.

Iacob Reinitz a fost găsit vinovat de asasinarea și jefuirea lui Hermann Gross din Careii-Mari și, conform art. 378, 344, 96 și 399 C. p. A., a fost condamnat la muncă silnică pe viață.

În luna Iulie 1923 dispare din Careii-Mari hotelierul Hermann Gross, de origine cehoslovacă, dimpreună cu o importantă sumă de bani. Soția lui după câteva săptămâni de așteptare, exasgerată de dispariția soțului, depune la 9 Septembrie 1923 un denunț la parchet, prin care Reinitz era făcut responsabil de această dispariție. În denunț se mai arăta că Gross a fost atât de sugestionat de Reinitz, încât din ziua în care a făcut cunoștință cu el își neglija complect familia, nu mai asculta de sfatul nimănui și îl urmărea orbește. Aproape în fiecare zi Gross vorbea de afaceri în stil mare, de pe urma cărora se va îmbogăți, fără însă să amintească nimic de persoana care i le-a propus. Despre relațiile cu Reinitz soția lui Gross a aflat dintr'o scrisoare, pe care soțul ei o adresase criminalului și prin care îi răspunde că acceptă contra banda de vite propusă de Reinitz.

În ziua când s'a produs denunțul d-nei Gross, ziarul maghiar „Szamos“ din Satu-Mare, aflând despre cele ce s'au produs la parchet, scoate o ediție specială încă înainte de arestarea lui Reinitz. Perchiziția proectată de parchet a fost astfel zădărnicită, căci Reinitz aflând din ziar despre denunț, a avut tot timpul să nimicească ceea ce credea că este compromițător pentru el. Seara, Reinitz a fost arestat și depus în penitenciarul tribunalului.

Din cercetările sumare instrucția a stabilit că într'adevăr Reinitz este autorul dispariției lui Gross și că el a fost asasinat și jefuit fără însă să se poată stabili la început locul și împrejurările.

După câteva zile dela arestarea lui Reinitz, afacerea începe să ia proporții. Din trei țări: România, Ungaria și Cehoslovacia curg denunțurile, în cari se arăta că au mai dispărut încă și alți cinci negustori, despre cari se știa că au fost în legături de afaceri cu Reinitz, și cari, după luni de căutare, au fost găsiți morți în aceleași împrejurări: în păduri îndepărtate, pe unde nu umblă oameni, unde criminalul nu poate fi turburat în opera lui, și lângă un râu, unde își poate spăla mâinile de orice urmă de sânge.

Arpad Friedmann dr. susținătorul acuizei private

Famiile victimelor se plâng justiției, că după câteva săptămâni de relații cu Reinitz au mai dispărut, dimpreună cu sume importante de bani, comercianții: Leichter Solomon, croitor din Sighetul-Marmației, Nussbächer Ludovic, comerciant din Satu-Mare, Rozmarin Eugen, păzitor din Valea-lui-Mihai, Leibovici Solomon, comerciant din Bartocs, jud. Ugocea (Ungaria), Smuck Herman, comerciant în Visk (Cehoslovacia), apoi Liechtev, Zenker și alții.

Parchetul, fiind pus în fața unei afaceri criminale atât de mari, în care trebuiesc făcute cele mai minuțioase cercetări, a cerut concursul poliției din toate orașele de frontieră pentru a se putea stabili precis împrejurările în cari s'au comis crimele și locul unde zac cadavrele, fapte cari puteau duce cercetările justiției la rezultate concrete în ce privește vinovăția lui Reinitz.

În acest timp în pădurile de lângă Baia-Mare doi lucrători minieri: Alex. Kiss și Ludovic Molnar, fac o descoperire lugubră: între niște tufișuri, îngropat în pământ, se vede cadavrul unui bărbat, omorât cu mai multe lovituri de cuțit. Autoritățile stabilesc, că cadavrul este a lui Hermann Gross. Aproape de groapa în care zăcea cadavrul se află și un guler, purtând inițialele R. și K. Cercetându-se mai multe spălătorii, s'a aflat că sub „R“ era înregistrat numele lui Reinitz, iar „K“ era inițiala spălătoriei; la gâtul lui Reinitz s'a aflat un guler la fel cu acela care s'a găsit în pădure. Afară de aceasta, în registrele hotelului „Ștefan cel Mare“ din Baia-Mare încă s'a găsit înregistrat numele lui Reinitz, tocmai în ziua când se presupune că s'a săvârșit omorul. În registru însă numele criminalului este radirat. Din cercetarea celei de a doua condici, cu care proprietarul hotelului controla plățile camerelor, reiese evident că Iacob Reinitz a fost oaspele hotelului și că trebuie să mai fi avut și alți complici.

Pentru a atrage în cursă pe cei destinați să fie omoriți și jefuiți, Reinitz le propunea niște afaceri irealizabile cu câștiguri fantastice. Unora le vorbea de contrabande de aur, altora de cumpărarea unui stoc de coroane sau dolari falși cu prețuri foarte ieftine cari apoi să fie puși în circulație în România, iar celor mai naivi le propunea contrabande de vite. Reinitz le vorbea victimelor despre aceste afaceri cu atâta putere de convingere încât aceștia rămâneau sugestionați de câștigurile fantastice ce li-se imaginau și se subordonau într'atât criminalului, încât își vindeau chiar averea pentru a procura banii necesari afacerilor.

Odată capacitați, Reinitz le estorca un jurământ solemn, că nu vor divulga secretul ce le încredințează, nici măcar familiilor lor. Și pentru ca să dispară orice umbră de bănuială, făcea victimele să scrie scrisori către familie că pleacă pe timp mai îndelungat în afaceri comerciale. Scrisorile apoi erau expediate de Reinitz după asasinat.

Numai așa se poate explica misterul, ce planează asupra acestei întregi afaceri.

Iacob Reinitz este un evreu de 46 ani, născut în comuna Cantor din jud. Sătmar, care trecea drept cel mai cinstit și evlavios evreu din localitate și care se bucura de stima concetățenii săi. Înainte de a deveni

Dr. Titus Demian, apărător

Dr. Ludovic Borghida, apărător

criminal avea o fabrică de săpun din care își câștiga existența familiei. A început apoi diferite afaceri cari, în parte, nu i-au reușit, iar în urmă a trecut la crime cari aveau ca scop jefuirea victimelor.

Din această odioasă profesie el și-a realizat o avere de peste un milion lei.

Iacob Reinitz nu a stat acum pentru prima oară înaintea tribunalului. El a mai suferit și alte condamnări și anume: în 1905 pentru bancruță frauduloasă la 8 luni închisoare de tribunalul din Budapesta, în 1914 la 6 luni închisoare pentru contrabandă de spirt de tribunalul Dej și în 1906 pentru falsificare de bani și șantaj la 14 luni închisoare corecțională de tribunalul din Dobrițin.

Din declarațiile martorilor, și mai ales din dovezile ce soția victimei Gross Herman a făcut în fața tribunalului, s'a putut stabili următoarele:

1. Că Reinitz a avut legături de afaceri ilegale cu mai mulți negustori din Cehoslovacia, Ungaria și România.
2. Că el se folosea de nenumărate ori de nume fals.
3. Că Reinitz și-a făcut o avere de milioane prin muncă necinstită.
4. Că Gross Herman și alți negustori au fost chemați la astfel de afaceri în pădurile din ținuturile Cehoslovaciei și Baia-Mare, unde le propunea fel de fel de afaceri necinstite.
5. Că Reinitz a călătorit cu Gross Herman până în ziua de 7 August 1923 la Baia-Mare și Baia-Sprie.
6. Că dela această dată Gross Herman a dispărut, însă datorită misterului, pe care acuzatul nu și-l poate explica, a dat semne de viață prin scris, dar aceste sunt afirmări netemeinice ale acuzatului.
7. Că Reinitz ar fi avut complici, al căror nume le ascunde, sub motiv că i-a uitat, cari îi prezentau oameni de afaceri cu bani mulți.
8. Că acuzatul, în afacerile lui, cerea jurământ tovarășilor să nu spună nimănui nimic.
9. Că toți cei cari din anul 1921 și până în anul 1923, au făcut afaceri cu el și au avut bani mulți, au dispărut ca prin minune.
10. Că Reinitz nu ucidea pe tovarășii cu cari mergea în pădure, imediat ce era convins că n'au bani la ei.
11. Că Gross Herman când a fost cu el în pădure la Baia-Mare a avut asupra lui o sumă însemnată de bani.

Acest proces rămâne celebru în analele justiției criminale, nu atât prin numărul asasinatelor, cât prin cinismul și împrejurările misterioase, în cari au fost comise.

O întrebare frământă mintea tuturor, cari au văzut desfășurarea acestei drame: *este Reinitz asasin ori nu?* Pentru că în contra lui nu s'au adus decât presupțiuni, dar nici o dovadă materială. Reinitz la rândul lui neagă.

Desigur, aici nu avem de a face cu un criminal ordinar, ci cu unul cinic, pervertit, care cunoscând mecanismul în perfect al legii, a știut să ascundă cu sânge rece toate probele sesizabile. Dar când deslănțuirea faptelor este atât de strânsă în logica lor, când totul îl acuză, mai poate sta la indoială mintea?

Un individ, cu antecedente atât de rele cum este Reinitz, care, pe lângă meseria lui puțin rentabilă câștigă milioane, care stoarce victimelor aceleași jurăminte că nu vor face cunoscut familiilor afacerile și pe omul de afaceri, care le pune să scrie aceleași scrisori liniștitoare în cari arată că în interesul afacerii trebuie să călătorească în diferite centre mari comerciale și pe mai mult timp, în sfârșit când nici una din aceste victime nu mai dă semne de viață, — toate aceste înlănțuiri de fapte și procedee, nu constituie oare tot atâtea indicii puternice, ca și probele materiale, că Reinitz nu a fost om corect, că toate probabilitățile îl acuză ca asasin?

Și dacă după logica juridică s'ar părea că Reinitz nu putea fi condamnat fără probe materiale plauzibile, convingerea însă, acest judecător în afară de dialectica juridică, arată precis că Reinitz e un asasin cinic, care a trebuit eliminat din societate ca un individ absolut periculos.

N. Banu

Congresul comisarilor de poliție din Belgia

În April a. c. comisarii de poliție din Belgia s'au întrunit într'un congres la Iscelles, la care a participat și o delegație a comisarilor de poliție francezi.

S'au discutat următoarele chestiuni de ordin profesional:

1. Numirea și recrutarea comisarilor și subcomisarilor.
2. Crearea unei case de pensii pentru comisari, subcomisari, agenți de poliție, văduvele și orfanii acestora.
3. Proiectul pentru înființarea unui consum de aprovizionare.
4. Redactarea unui statut pentru numirea comisarilor și subcomisarilor în ordinele naționale.

Secretul anchetelor și secretul profesional al jandarmilor (Franța)

Numeroase plângeri au fost adresate Ministerului de Interne cu privire la divulgarea declarațiilor făcute la jandarmerie.

Ministerul a dat o circulară generală, reamintind că anchetele făcute de jandarmerie, sunt „anchete oficiale“, destinate exclusiv să lumineze parchetul sau autoritatea ce le cere.

E de neapărată nevoie, pentru asigurarea liniștii publice, ca jandarmii să ia dispoziție fiecărui martor, în mod izolat, și să nu comunice nimănui declarațiunile primite, în afară de cazul strict trebuit pentru descoperirea adevărului, și după ce mai înainte s'au asigurat că *declarantul nu se opune la această divulgare.*

Jandarmilor nu le este îngăduit de a lucra împotriva voinței unui cetățean, care consimte să facă declarațiuni, cu condițiune însă să fie trecut sub tăcere numele și calitatea sa, sau care arată expres că declarațiunile ce face *nu trebuiesc consemnate în anchete sau raportate altcuiva.*

În cazul acesta jandarmii sunt datori să menționeze, în procesul verbal ce dresează, că declarațiunea primită e anonimă; iar atunci când sunt solicitați să facă cunoscut numele declarantului, ei au datoria să opue secretul profesional.

Congresul poliției de Est (Franța)

Cea de a treia secție regională a polițiilor din Est s'a reunit într'un congres la Dijon.

S'au votat cu majoritate de voturi:

1. Ca beneficiul legii asupra pensiunilor militare, să fie extins, în cel mai scurt timp și asupra polițiilor în genere.
2. Ca cu ocaziunea alegerilor municipale să se ceară, în timp util, fiecărei liste de candidați să răspundă unui chestionar, care va fi atitudinea celor aleși, cu privire la poliție și polițiști și mai ales cu privire la poliția de Stat, lefuri, beneficiul legilor sociale, etc.
3. Etatisarea completă.

Iată cum înțeleg, în alte părți, camarazii de meserie să-și amelioreze propria lor situațiune, ridicând prin aceasta și prestigiul breslei din care fac parte.

Polițiștii pot invoca secretul profesional înaintea tribunalelor

Doi agenți de poliție din Rouen, au fost condamnați la câte 100 franci amendă, pentru că au refuzat să arate judecătorului de instrucție numele unei persoane care i-a informat sub condițiune de a rămâne necunoscută.

Afacerea a ajuns înaintea Curții de Casație, care a dat următoarea deciziune:

Având în vedere că judecata interpretând tăcerea agenților de poliție Jacquillard și Letellier, drept refuz ilegal de a depune și condamnându-i la 100 franci amendă, a aplicat în mod greșit art. 80 din codul de instrucțiune criminală și a săvârșit astfel violarea expresă a articolului 378 din codul penal.

Pentru aceste motive casează și anulează zisa ordonanță și având în vedere că agenții de poliție *abținându-se de a răspunde întrebării ce le-a fost pusă*, nu s'au făcut vinovați pentru această penalitate, hotărăște fără trimitere.

Cea din urmă execuție capitală în Moldova

Osânda cu moarte ce a fost abolită din vechea Constituție și pe care unele glasuri răzlețe s'au încercat zădarnic să o reintroducă în Constituția cea nouă, — a făcut parte, până acum 70 de ani, din scara pedepselor criminale ce se aplicau ucigașilor, atât în Moldova cât și în Muntenia.

Cel din urmă călău din vechea capitală a Moldovei a fost *Gavril Buzatu*. Țigan fugit dela robie, care s'a apucat de hoțit, săvârșind numeroase jafuri și crime, până ce slabele puteri de cari dispunea poliția moldovenească de pe atunci au reușit să-l prindă.

Cum însă în aceea vreme numărul criminalilor era foarte mare, din pricina proastei organizațiuni administrative și militare a țării, beciurile și aresturile agiești (poliției) erau tixite de răufăcători de tot soiul, pe cari, pentru a-i desbăra de năravul lor, sau a-i mai... rări, ocărnuirea îi lăsa să piară de foame, de frig sau de bătăi, în fundul beciurilor în cari erau trântiți, și numai la pușini din ei li-se făcea cinstea de de a fi... spânzurați, după o judecată sumară. Aceștia erau aceia dintre hoți, cari își căpătaseră o faimă mai mare prin crimele săvârșite. În rândul acestor din urmă se găseau *Ifrim Iftimi zis Ion Chetraru* și *Gavril Ciobanu zis Buzatu*. Amândoi fuseseră de mai multe ori prinși și scăpați, dar la urmă, luându-se măsuri mai strașnice, stăpânirea a pus mâna pe dânșii și, după o zăcere de câteva săptămâni, încătușăți în fiare grele, de aproape o sută de oca fiecare, și legați de belciuge fixate în zidul închisorii, — s'a hotărât executarea lor prin ștreang.

Marele Armaș al țării, un fel de director general al închisorilor, cumulând și slujba de șef militar cum și aceea de director al siguranței Statului, și-a adus aminte că nu mai are la dispoziție nici un călău. S'a adresat atunci prin publicații cu darabana în întreg lașii, spre a aduna pe aceia ce ar voi să ocupe aceea slujbă delicată, de care Statul și societatea aveau atâta nevoie. Dar nici un postulant nu a răspuns la apelul darabanei.

După o îndelungată chibzuială a Logofeților dela Departamentul Dreptății, Armașul cel mare se hotărî să meargă el însuși la închisoare și să întrebe pe toți deținuții de acolo, care dintre ei ar voi, în schimbul capului său și al libertății, să îmbrățișeze frumoasa meserie de călău, ce stătea vacantă. Toți refuzară; unul singur primi: acela fu *Gavril Buzatu*, o slujenie de om, cu buze mari, cu privire înfricoșătoare, cu o statură uriașă.

Acesta debută în noua-i meserie la anul 1839, punând ștreangul în gâtul tovarășului și căpitanului său întru tâlhărie: *Ion Chetrariu*.*)

Gavril Țiganu își recăpătă o libertate relativă prin faptul că fu îngăduit să locuiască în oraș, într'o uliță dosnică din apropierea Criminalului, astăzi strada Fătu-Păcurari, însă cu condiția de a nu părăsi nici o clipă lașul și a fi gata, ori-când i-s'ar cere concursul. I-se dădu leafă și uniformă pentru zile de operație și pentru zile de odihnă. Dânsul purta în serviciu o manta lungă roșie, pe cap o beretă de aceeași culoare, la mijloc încins cu un brâu în care strălucea vecinic vârful unui iatagan.

În afară de principala sa datorie, *Gavril Buzatu* mai era ținut să se ocupe cu corectarea prin cnut a acelor dintre

osândiți sau prepuși numai, cari nu era hotărâți pedepsei cu moarte. *Gavril* bătea până la sânge din ordinul Armașului, atât în beciurile și chiliile Criminalului cât și la răspânteile orașului, pe cei vinovați, ținându de picioare de *cazaci* (jandarmii stăpânirii). Ori de câte ori urma să aibă loc o asemenea operație, se bătea mai întâi un oarecare timp (jumătate de ceas aproape) darabana, ca să se adune publicul și să asiste la o astfel de priveriște gratuită, spre a sluji de pildă acelor, pe cari păcatul i-ar împinge să săvârșescă fapte la fel.

Execuția cu care și-a încheiat *Buzatu* cariera sa... oficială, a fost aceea a fraților *Cuciuc*, cari au fost dovediți de a-și fi ucis, în complicitate cu mama lor vitregă și un rob, pe propriul lor tată. Cel mai mare dintre frații *Cuciuc* fusese angajat într'un Minister al Moldovei, iar cel mai mic ofițer.

În ziua de 25 Octombrie 1847, pe întinsa câmpie de de lângă Mănăstirea Frumoasa, unde se țineau de obicei iarmaroccele ieșene, deasupra movilei de pământ numită a *Sarandei*, se ridicară două furci înalte destinate a... susține pe acei ce urmau a plăti cu gâtulejul lor păcatele făptuite. În dosul fiecărei furci se săpă câte o groapă adâncă spre a primi cadavrele celor executați. În dimineața acelei zile, frații *Cuciuc* fuseră scoși din Criminal sub priveghiarea a însuși marelui Armaș și un pluton de 12 soldați.

Dorobanții sunau un marș cadentat.

Două companii de soldați se așezară pe două linii și formară câte un lanț deoparte și alta, spre a opri amestecul publicului, având pe cei doi frați hotărâți a fi spânzurați, în mijlocul lor.

Înainte a condamnaților mergea un preot, în veșminte ca pentru cei morți, cu o cruce în mână; iar călăul *Gavril*, îmbrăcat peste tot în roșu, purta pe umeri două ștreanguri bine săpunte.

Frații *Cuciuc* erau îmbrăcați în haine negre, având pe cap șepci de plisă neagră, și cu pantaloni suflecați, ca să nū-i umple de glod, căci plouase în noaptea precedentă.

Ei se țineau la braț și mergeau veseli ca la paradă, salutând pe cunoscuți în dreapta și în stânga.

Ajunși la locul supliciuului, frații se îmbrățișară, zicându-și un trist:

adio! Apoi apucară unul spre o furcă, altul spre cealaltă.

Întâi cel mic, apoi celalalt își plătiră îngrozitorul tribut ce-l datorau societății, în mijlocul căreia făptuiseră păcatele lor. Peste câteva zile *Buzatu* fu trimis la *Dorohoi*, ca să spânzure și pe mama vitregă a fraților *Cuciuc*.

* * *

Până acum câțiva ani trăiau încă mulți bătrâni cari au asistat la spânzurarea *Cuciucesei*, pe dealul poonicului din *Dorohoi*. Autoarea morală a uciderii bătrânului *Cuciuc* din lași a dat dovadă de o neobicinuită stăpânire de sine până în clipa în care *Gavril*, cu îndemânarea-i bine cunoscută i-a aruncat în gât funia izbăvitoare.

Execuția tinerei brocroaice din lași, și mai cu seamă chipul fiores al călăului *Gavril Buzatu*, au lăsat o întipărire atât de adâncă asupra populației *dorohoene*, încât și astăzi încă poporul de jos domolește zburdălnicia copiilor neastâmpărați cu vorbele:

— „Fiți cumiști, că vine *Buzatu*!“

*) „Albina Românească“ Nr. 31/1839.

LUCRURI MICI DIN LUMEA MARE

O polițistă a aerului

După cum am arătat cu un alt prilej, poliția din Londra posedă o brigadă compusă numai din femei și al cărei câmp de activitate e în deosebi poliția de moravuri.

Se anunță acum numirea primei femei în poliția de control a prescripțiilor circulației aeriene. Miss Gladys Roy e aceea care, după ce a trecut examenul de pilot, a fost admisă în acest corp special.

5.702 accidente de automobil pe zi

O statistică a biroului național de asigurări contra accidentelor din New-York arată că în anul 1924 nu mai puțin de 19.000 persoane au fost omorite și 450.000 au fost rănite pe teritoriul american în accidente pricinuite de automobile. Media zilnică de victime e de 52 morți și 5650 răniți, adică numărul total pe zi e, în cifră medie, 5.702.

E interesant de amintit, că numărul automobilelor, cari circulă de prezent în Statele-Unite, se ridică la 17.500.000.

Pruncuși fără voie

Parchetul din Paris a fost sesizat de o dramă indeosebi de dureroasă.

La 10 Februarie a. c. o tânără engleză, Marie Ryees, a dat naștere unui băiat într'un sanator. După șase zile, într'un acces de nebunie furioasă, tânăra mamă și-a sugrumat copilul. Ea fu transportată la o casă de nebuni și supusă unei observațiuni atente. Medicul-legist, însărcinat cu expertiza, conchide că nenorocita a lucrat într'un moment de demență, dar acum și-a recăpătat mințea lucidă.

Faptul e exact și primul strigăt al nenorocitei a fost să-și ceară copilul. De atunci ea nu mai conținește de a vorbi de el și de a-și spune bucuria de a-l putea desmierda curând.

Judecătorul, însă, ezită să-i spună adevărul, de teamă ca durerea sufletească să nu provoace o nouă întunecare a minții.

Pentru înlăturarea accidentelor de automobile

La Paris, accidentele de automobile fiind prea numeroase din cauza marelui circulații, s'a făcut o experiență pentru salvarea trecătorilor cari au nenorocirea să traverseze o stradă, și nefiind cu destulă băgare de seamă, sunt striviți de botul unei mașini.

Pentru aceasta s'a adaptat la un automobil un aparat, care face ca în momentul când trecătorul este lovit de botul mașinei, el cade automat într'un coș de salvare, care îl pune astfel la adăpost de orice accident.

Experiența, făcută cu un automobil care mergea cu o viteză de 20 Km. pe oră, a dat un rezultat admirabil.

Judecată americană

Cu ocazia alegerilor din 1921 s'au produs tulburări în județul Breathitt (Kentucky) din Statele-Unite. Au fost patru morți și șaptesprezece răniți. De atunci treisprezece dintre răsvrațiți zăceau în închisoare, învinuiți fiind de omor.

Acum câteva săptămâni ei urmau să fie judecați în prima instanță. Dar când Curtea s'a întrunit, ea a primit o petiție iscălită, între alții, și de văduvele victimelor, prin care avocații acuzaților cereau să se caseze procesul pentru că el ar fi prea lung și costisitor, așa că ar dezorganiza cu desăvârșire finanțele județului.

Curtea a admis acest argument și acuzații au fost puși în libertate.

51 asinate pe conștiință

Cismarul Spinsky și soția sa, arestați la Grodno, în Polonia, au mărturisit că au comis cincizeci și unu de asinate. Cele mai multe victime erau persoane, cari aveau de gând să emigreze. Ele au fost omorite la Lemberg.

Femea, frumoasă și sclava bărbatului ei, atrăgea oamenii la ea, îi îmbăta și bărbatul ei îi ucidea. Ei trăiau din aceea ce furau dela victimele lor.

O nouă pedeapsă în Rusia sovietică

În Rusia s'a propus ca bețivii, cartoforii, funcționarii necinstiți să nu fie condamnați numai la pedepsele legale, ci să li-se mai dea nume noi cari să indice păcatul lor. Așa că în viitor vom putea întâlni nume ca Vodkin, Dezerturov, etc. și imediat vom ști cu cine avem a face.

O nouă sectă religioasă: „Kibangismul“.

Kibangismul e numele unei secte religioase creștine, întemeiată acum câțiva ani în Congo-ul belgian de un indigen numit Kibango. Acesta după ce fusese invitat de un misionar protestant, se dădu în fața compatrioților săi drept un trimis al lui Dumnezeu, inspirat direct de el și capabil să-i vindece de rele și să-i călăuzească în viață. Repede făcu mulți adepți.

În curând se observă că el făcea mai ales o intensă propagandă xenofobă. Autoritățile belgiene îl arestară la 1921 în urma unei revolte pe care încercase s'o provoace în regiunea Thysville. Condamnat la moarte de curtea marțială, Kubango fu grațiat și internat la Elisabethville.

Actul acesta de clemență fu rău interpretat de indigeni și de atunci Kibangismul s'a tot întins în Congo.

Conștiința unui hoț

Un individ, care pretinde că nu e pungaș de meserie, a pătruns dăunăzi într'un apartament din cartierul Bronx din New-York.

Cum locatarii nu erau acasă, — după cum se aștepta și el, — omul avu vreme să aleagă ce-i trebuia și-și însuși două rânduri de haine, două cămăși bărbătești de mătasă, cari îi plăcură mai mult. El mai luă ceva bijuterii (dar nu de mare valoare) de ale stăpânei casei și nesocoti multe alte lucruri.

Tocmai se pregătea să plece cu pachetul sub braț, când văzu pe o masă hârtie și cerneală de scris. El se așeză și compuse următorul bilețel pentru acei pe cari îi supusese la contribuție:

„Nu mai am de lucru. Ca să găsec vre-o ocupație, trebuie să fiu bine îmbrăcat. De aceea v-am luat lucrurile, de cari am nevoie. Când voui avea un serviciu, vă voui înapoia totul. Mii de scuze pentru vizita mea nedorită.“

Viitorul ne va arăta, dacă hoțul din nevoie se va ține de făgăduință. Ar fi nostim!

Cerșetoria organizată

Pe tot cuprinsul Chinei cerșetorii și schilozii sunt grupați în sindicate, cari au organizat cerșetoria ca o industrie. Acesta e încă un fapt care tinde să facă dovada că civilizația chineză e una din cele mai vechi din lume și că chinezii nu au multe de învățat dela noi.

Acolo fiecare sindicat își are șeful său, care e uneori un om instărit, ba chiar bogat, un comerciant cu casă proprie de lucru. Și cerșetorii sunt ținuți să-i dea dijmă din încasările lor.

Suma e vărsată în cassa sindicatului, care în schimb acordă membrilor săi bolnavi indemnizații de șomaj.

Vai de cerșetorul care încearcă să se susțină acestei dijme — a zecea parte din încasarea sa! Poliția sindicatului e conștiincios făcută. Dacă el e prins, e dat afară din sindicat, e semnalat celorlalte asociațiuni și nu va mai putea cerși. Căci dacă vrea să cerșească pe cont propriu, va muri într'o bună seară asasinat în chip misterios.

Șefii sindicatelor iau o „taxă“ fixă dela comercianții bogați și în schimb interzic adevăraților lor de a cerși în preajma prăvăliilor acestora. Vedem dar că ei nu nesocotesc nici o sursă de câștig.

Animale judecate și condamnate

Câinii englezi trebuie să fie cu luare aminte și să se poarte bine. Doar își mai amintesc ei de Clukie? El fusese condamnat, dar o petiție ce purta 18.000 iscălituri se ruga pentru grațierea lui. Și după acest foxterier ilustru, mulți câini britanici au trecut prin instanțele zeiței Themis, figurând ca acuzați ori ca martori — dar uneori și ca victime. Așa a fost cazul unui biet collie schingiuit.

Judecățile aceste de dobitoace au fost frecvente în evul mediu. În anul 1314 un taur a fost condamnat la moarte, pentru că ucisese pe un om și se citează mai multe cazuri de porci executați pentru omucideri.

O cronică autentică povestește că în anul 1474, la Basel, a fost judecat un cocoș după toate regulile, condamnat și ars ca vrăjitor pentru că ouase un ou!

Munca silnică pentru automobiliști

E vorba de automobiliștii — șoferi ori proprietari de mașini — cari, prin nebunia vitezei, periclitează viața pietonilor.

Amenzile, din ce în ce mai mari, nedovedindu-se eficace, justiția americană s'a gândit să înăsprească sancțiunile, adăogând la amendă și o pedeapsă de închisoare. Dar nici noua măsură n'a avut efectul dorit, pentru că nu s'a observat o simțitoare scădere a numărului de accidente.

S'a găsit în sfârșit, un judecător (în Detroit) care a descoperit leacul: automobilistul, care s'a făcut vinovat de exces de viteză — constatat prin proces verbal dresat de agenții circulației — e osândit, în afară de amendă, la un număr de zile de muncă silnică, potrivit cu mărimea vinei. Recidiviștilor li-se aplică un „tarif“ dublu de zile.

Interesant e felul în care e făcută pedeapsa: automobiliștii condamnați sunt puși să repare pavajul în stradele din cartierul în care locuiesc. Li-se dă o uniformă specială — un halat cenușiu, care pe spate are o inscripție în litere negre mari: „City prisoner“ — „deținut al primăriei“. Dedesubtul acestei inscripțiuni e numărul de ordine al condamnatului.

Măsura aceasta a dat până acum roade, pentru că automobiliștilor — proprietarilor de mașini mai ales — nu prea le surâde perspectiva de a face pe pavagii, hrăniți numai cu pâine și apă.